

— Добрѣ, казала и този път птичката, иди си и спи спокойно.

Старецътъ си отишелъ. Вечерята легнали да спятъ ужъ спокойно, но на разсъмване между тѣхъ се завелъ този разговоръ:

— Охъ, замръзналъ съмъ отъ студъ, казалъ старецътъ!

— И азъ, добавила бабата!

Изгрѣло слънцето. Старецътъ и бабата се видѣли пакъ у старата изпокъртена къща: у тѣхъ не било останало ни богатство, ни царство.

ТАЙНИЯТЪ ПОДАРЪКЪ.



Гана отъ нѣколко врѣме не играе нито съ малкото си братче, Митко, нито пъкъ се грижи за прѣчистването на своитѣ кукли: Тя се занимава съ нѣщо, но никому нищо не обажда за своята работа.

А съ що ли е занята Гана? Това нѣщо не знаятъ даже и родителитѣ ѝ, защото тя се събира съ тѣхъ само на обѣдъ и вечеря, а прѣзъ другото врѣмѣ тя скришомъ работи надъ своята тайна работа.

Малкиятъ Митко често ѝ се моли слѣдъ ядене да си поиграятъ заедно, но тя винаги му отговаря така: „азъ имамъ важна работа, до като не я свърша, немога да играя съ никого“. Митко е добро момче, затова не плаче, а само пита: „Ами скоро ли ще я свършишъ, како?“

— Не зная, Митко, отговаря сериозно Гана, работата ми е трудна, че и сама не зная кога ще се свърши.“